

at forvisse sig om, at han ikke tog fejl. Saa bukkede han med en vidtløftig Armbevægelse.

„Med stor Fornøjelse!“

Hans Miner og denne Armbevægelse levendegjorde paany for Torben hele Sceneriet fra den afdøde „Aprilforening“, hvor Hr. Zaun havde været Talerstolens store Rædsel — „Skærveknuseren“, som han blev kaldt paa Grund af sin ildeldyende Stemme. Siden var han bleven en af den københavnske Liberalismes Ledere, var i hvert Fald bleven en Mand, der til Løn for stor Offervillighed og Partitroskab spillede en vis politisk Rolle i Kulissen.

Han gav sig ogsaa straks igen til at tale om de politiske Forhold derhjemme og om Sandsynligheden af et nærforestaaende Valg.

„Jeg har set, at der forberedes et stort Landsmøde,“ sagde Torben. „Saa vidt jeg har forstaaet, er det Meningen at forsøge at komme overens om et nyt Parti-program.“

„Ogsaa det, ja. Vigtigere er det dog efter min Mening at fremkalde — i fornødent Fald at fremtvinge — et radikalt Personskifte. Jeg skal ikke nævne Navne; men Magtens Sødme har aabenbart været lidt for ambrosisk for mere end eet af Regeringens Medlemmer. De er bleven tunge i Sædet. Det er paa Tide at skaffe friske Kræfter ind i Tinget ... Folk, der kan og vil føre Udviklingen videre. Vel at mærke i den rigtige Retning. Og nu fortæller jeg Dem jo ikke noget nyt, Godsejer Dihmer, naar jeg siger Dem, at vi i Partiet altid har